

Engelse sfeer in Laren

In mijn oude geboorteplaats Laren belandden we in een English cottage omringd door een bloemenzee die intensief werd verzorgd door de eigenaren. Overal hingen en stonden potten en de tuin herbergde vele bloemrijke vaste planten. De vijver vol waterplanten in de voortuin paste helemaal in deze paradijselijke sfeer. De tuin was rijk aan vogels die het hier net zo prettig vonden als wij. Het huis was aangekleed met Engels druk behang en overal weerspiegelde een zekere dierenliefde in de vele beeldjes die tafels, kastjes en vensterbanken opsierden. De Australische Shepard bewaakte het honk en was minstens zo gezellig als het huis zelf. Een brutale ekster was vaste gast aan huis. Via de in de zomer continu geopende keukendeur hipte hij met regelmaat binnen op zoek naar lekkernij. De brokjes die de hond vaak lang liet staan waren boden hem vaste kost die hij tussen zijn pootjes geklemd buiten opat. De hond was al helemaal aan hem gewend en reageerde niet op deze dief. Hij bleef rustig slapen of keek hoe deze jatter op hapafstand zijn bak leegat. Hij wist toch dat de bak op gezette tijden weer gevuld zou worden.

Dit keer was de huishouding minder strak georganiseerd dan in het vorige pand. De eigenaren hadden meer liefde voor de planten en dieren dan voor het vervullen van de dagelijkse huishoudelijke taken. Met een langharige hond in huis ontkom je niet aan de dagelijkse kam en zuigacties. Goed voor de hond, maar minstens zo goed voor onszelf. Voor onze rap reagerende neus was dat noodzaak en zo word je vanzelf heel netjes. Vrij snel hebben we de hond onder de douche gezet en met een simpele shampoo gereinigd. Het hielp wel iets, maar een sterke lijflucht bleef zijn merkteken. Alles went, dus na verloop van tijd hinderde dit ons niet meer.

In de keuken was een geolied houten aanrecht dat je wel meer ziet in mooie vrijstaande huizen. Wij begrepen niet waarom je ooit daarvoor hebt kunnen kiezen. In het dagelijkse gebruik levert het veel ongemak op. Een nat schoteltje een paar uur op zo'n aanrecht laten staan levert zwart hout op. We kwamen dan ook altijd lelijk aangetaste bladen tegen omdat het bijna niet vol te houden is om het aanrecht dag en nacht watervrij te houden. Mensen die een neurotische aanleg hebben moeten hier niet aan beginnen, want zelfs de huisvrouw die het allemaal niet zo nauw neemt wordt in korte tijd gedrild tot gedisciplineerde poetsvrouw om verdere schade te voorkomen. Als gast wordt deze neiging nog versterkt daar je in andermans huis bent en niemand bij thuiskomst onaangenaam wil verrassen.

Er kwam op straat een oudere man aanlopen met twee kleine kinderen op de step. In de rol van opa maande hij ze rustig aan om opzij te gaan toen hij ons met de grote Ierse shepard aan zag komen lopen. Ze luisterden niet en keken nieuwsgierig naar de hond en naar zijn baasjes terwijl ze met hun kleine stepjes ons de weg versperden." U zou eigenlijk ook op de step moeten", suggereerde ik de man." Toeren met de kleintjes, goed voor uw conditie." "In dat geval kan ik beter werken aan zowel mijn conditie als aan mijn gezag", reageerde hij laconiek.

De ene hond is de andere niet. De Australische Shepard bleek een echte lieverd die je overal naar toe kon nemen. Op het reeds lang geplande familieweekend hebben we hem meegetroond naar een park in Brabant. De kleinkinderen van mijn broers en zussen waren gek op dit langharige knuffelbeest. Geen greintje agressie hebben we in Buster kunnen ontdekken, maar hij was wel heel waaks. Het cadeautje dat ik opeen dag voor hem meenam vond niet meteen gretig aftrek bij hem. Het flostouw waar flink in gebeten moest worden werd alleen in gehapt als we met veel lawaai dit touw voor zijn bek

hielden en aanmoedigden om het vast te grijpen. Het idee dat veel knauwen ook een frissere adem zou teweegbrengen kwam niet echt uit de verf. We besloten bij vertrek dit touw maar aan de vaste verhuisspullen toe te voegen. Een volgende hond zou misschien wel toehappen.

Santiago de Compostelo

De vroegere houthandel van Dijk had een expositie in het gebouw van de historische kring van Laren. Het was tevens stempelpost van een door de RABO georganiseerde fietstocht waar zeer veel grijze golvers (en ongetwijfeld 'golfers') aan meededen. Met het uitlaten van de hond maakte we het ommetje langs deze feestelijkheid en ik trof nog wat bekenden aan die ik anders alleen tref tijdens de traditionele st. Jansprocessie.

De Larense st Jansprocessie rond 21 juni (in de katholieke religie de dag van Johannes de Doper), vormt voor mijn familie een mooi trefpunt, vooral in de kroeg na de slotceremonie in de basiliek met als hoogtepunt het st Janslied. Het bier en de bitterballen brengen ons weer terug naar simpele aardse genoegens die we op zo'n dag graag met elkaar delen.

Algauw raakten we in gesprek met een andere bezoeker over de bekende pelgrimstocht die velen maken naar de Spaanse pelgrimsplaats Santiago de Compostelo. Aanleiding is veelal afronding van een fase in het leven; bijv het met pensioen gaan of onverwacht werkeloos zijn, verlies van een partner of andere redenen. Door 2000 km op weg te zijn hoopt men afstand te nemen van het alledaagse en via contemplatie en gesprekken met veelal vreemden tot nieuwe inzichten te komen. Inzichten die als het meezit leiden tot het bewandelen van andere paden en het doorbreken van patronen. Dat laatste is nog de grootste uitdaging als je de 50 al ruim bent gepasseerd. Deze groep is ruimschoots aanwezig in de leeftijdscategorieën van pelgrims die hieraan meedoen.

In de minigespreksgroep over dit onderwerp verschoof de aandacht voor de tentoonstelling over de houthandel naar de achtergrond. De pelgrimstocht bleek verleden en heden te verbinden. Wij waren immers van hetzelfde houtje en dat scheidt ongezien een band. Geloof kent ook zijn wortels in de historie en die blijven voelbaar.

Witte broeken, bruine laarzen eroverheen en geblondeerde haren bij de dames tussen 30 en 55 jaar. Het kwam ons wel bekend voor. Ook in Oosterbeek, waar de voormalige stek van Karel was, tref je deze kledingswijze aan.

Iedere groep in de samenleving kent codes waaraan men zich dient te houden om er niet buiten te vallen; de variatie daarbinnen is gering. Echt Hollands; niet teveel willen opvallen, want gewoon is al gek genoeg. Buitenbeentje worden is voor menigeen geen aantrekkelijk idee ookal zeggen we dat we uniek en bijzonder willen zijn. De marges van het afwijken zijn echter smal.

Toch heeft ieder 'reservaat' zijn eigenheid. In de keurige wijk in Bilthoven zagen we meer ruitjes patronen in de kledij dan hier en aan zachtrode broeken bij de heren geen gebrek.

De auto's waren onbekrast groot en glimmend, in beschaafde kleur. Ons knalgele scheurkarretje van het merk Suzuki viel op in dit bombaste geheel aan zilveren, blauwe en zwarte bolides. De Italiaanse Lancia, die als miniverhuizer ook meeding, viel daarentegen iets minder op. Ook de huizen in Bilthoven waren een slagje groter dan in het romantisch aandoende dorp Laren.

Handige tips kregen we van de eigenaar met groene handen over het handhaven van een jaarlijks terugkerende bloemenzee in de tuin. Het was een kwestie van goed snoeien en scheuren van de kluit. Als een plant het moeilijk krijgt bloeit hij volop. Ook hier geldt dat structureel verwennen uiteindelijk een slecht resultaat geeft; net mensen.